

BEST FWENDS 4EVER

Om flere folk hadde konsert i stua, ville verden vært et morsommere sted.

TEKST: MARTIN BERGESEN FOTO: BRAND

Best Fwends har nettopp landet, har dårlig Deli De Luca-mat i magen og er klare for fest.

Etter at Øya-maestro Claes Olsen så kompisene Dustin Pilkington (25) og Anthony Davis (23) spille live under South By Southwest i fjor, er texanerne nå invitert til Oslo for å spille sju (sju!) konserter i løpet av Øyafestivalen. Stratos, Rockefeller, Camp Indie, Debaser i Stockholm...

– På en eller annen måte har folk lurt oss til å spille en drøss med show, i stedet for bare det ene vi egentlig skulle spille, flirer Anthony.

Under norgesoppholdet kommer han og Dustin til å se en knivstikking i Møllergata («he went swish! swish! with his knife») og miste strømmen under konserten i Camp Indie-teltet på Øya (noe de løser med allsang). Business as usual for Texas-duoen, de knekkes ikke av litt motgang.

Det siste året har de holdt hodet høyt hevet gjennom surmaget slakt i Vice Magazine (for debutskiva «Alphabetically Arranged» på Moshi Moshi), et frekt tyveri på flyplassen i Baltimore (noen stjal laptop, pass, penger og bagasje mens de sov) og glasskår i føttene (Anthony, uten sko, hoppet på en knust flaske under et show i England).

– Og jeg har kravlet barføtt ned i søppeldunker som jeg trodde var tomme, bare for å oppdage at de var fylt med sju liter råttent øl og knust glass, legger Dustin til.

På menyen i kveld: konsert i stua til Magnus Rye fra Handheld Shows og nærkontakt med norsk politi.

Magnus skulle egentlig bare filme en liten bakom-dokumentar om et par av bandene på Øya. Plutselig ble han i stedet satt til å være bandkontakt, med ordre om å underholde Best Fwends.

Løsningen? Han foreslo at de kunne få gjøre en ekstra konsert, hjemme i kollektivet hans i Vika. I løpet av to dager har han sendt ut SMSer, invitert folk på Facebook og Underskog, hengt opp lapper om «gratis Øya-konsert» og generelt jobba nøttene av seg for at det skal komme et par folk, så bandet slipper å spille for tomt stuegulv.

Magnus trengte ikke bekymre seg. Leiligheten er fylt til randen, rundt 70 folk har dukket opp fra ingensteds. Stemningen er vennlig og uformell, en kakofoni av stemmer, smurt av medbrakte flasker vin, sprit og øl. Ingen bar, ingen vakter, ingen scene, ingen aldersgrense, ingen covercharge.

– Jeg liker ideen av å få bandet så tett på publikum som mulig, det at vi står på samme gulv og at de ikke står på en scene. Vi har strippet bort alt som ikke er nødvendig, en iPod, to mikker og et par høyttalere er det eneste som skal til, forteller Magnus.

I stua begynner publikum å bli utålmodige. Demonstrativt plugges noen strømmen i bandets medbrakte gargoyle-dekorasjoner, så de blåser seg selv opp. De er digre, med lysende røde øyne. Plutselig blir rommet enda trangere, og Best Fwends sier «ok, la oss spille».

Med hver sin mikrofon i hånda drar de på med det som best kan beskrives som iPod-punk; en ferdiginnspilt blanding av trommemaskiner, TV-spillsamples og enkle gitar/slagverk-låter de skriker over, så lenge det varer. For låtene er korte, sjelden mer enn to minutter. Best Fwends kjenner sin besøkelsestid.

– Ok, we have five more songs!

Moshpit! Publikum deiser inn i hverandre, gulvet gynger. Det er et varmt svett kaos av kropp, boksende i lufta etter gargoylene, som crowdsurfer som best de kan. Bandmedlemmer fra både The Death Set og The Mae Shi tar del i kaoset, mens Magnus bare er et bredt gliis med en flaske Captain Morgan i hånda, sprettende rundt i takt med Dustin og Anthony.

– I come from the water! I come from the water!

Før gulvet rekker å kollapse, setter guttene sluttstreken, med allsang på «House Ghost».

– Dah! Dah! Dah-de-dah-de! Dah! Dah!

Det svette crescendoet når finalen, og Dustin roper at DJen må overta. Men; snikende på sidelinjene tar plutselig en uniformert gjeng strategiske posisjoner i leiligheten. Noen har tydeligvis klaget på husbråket.

– Politiet så e kommet! No kan dåkker bare

bijnne å gå, alle sammen!

Jubel og applaus. Fstedeltakerne lunter fornøyde ned og ut i duskragnet, snart skal de fortelle vennene sine at det har vært «legendarisk! Faen at du ikke gidde å komme!»

– Du hadde hjemme alene-fester når du var 14, men det her overgår jo alt! Selv om ingen kjente hverandre der oppe, så gjorde de det likevel, sier en av beboerne i kollektivet.

Festen er definitivt over. Den ene politimannen skyver fotograf Brand og kameraet hans hardt inn i vegg, tydelig misfornøyd med fotograferingen. I stua må Best Fwends pakke sammen for harde livet.

– So... got a lot of shows to break up this time of year? spør Dustin en av politifolkene. Han får ikke svar, noterer seg i stedet at norsk politi ikke er særlig pratsomme. Etter hvert åpner de likevel kjeften. For, selv om guttene åpenbart ikke er ferdige med å rulle sammen gargoylene og banneret, får de likevel det samme spørsmålet hvert tredje sekund:

– Er dere ferdige? Er dere klare til å gå?

– No, sir, we are not! Vi er klare om sånn cirka et minutt, svarer Dustin, småstressa.

Snart er de tilbake på hotellet for å droppe av bagasjen. Kvelden er enda ung, og de planlegger bytur.

– Alright, Oz-loh! We're gonna see what you have to offer!

Og så kolliderer bestefwendene på senga, utslitt. **S**

